

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobce **N. V. D.**, se sídlem N., K., zastoupeného JUDr. Zdeňkem Jelínkem, advokátem se sídlem Tábořská 966/5, 293 01 Mladá Boleslav, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3190/1.30/13/14.3,

t a k t o :

- I. **Pokuta uložená rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3190/1.30/13/14.3, se snižuje na 155.000,- Kč.**
- II. **Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám zástupce JUDr. Zdeňka Jelínka na náhradě nákladů řízení částku 10.800,- Kč.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2013, č. j. 3190/1.30/13/14.3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž došlo ke snížení pokuty uložené žalobci rozhodnutím Oblastního inspektorátu práce pro Středočeský kraj se sídlem v Praze (dále jen „**oblastní inspektorát**“) ze dne

19. 6. 2013, č. j. 10929/4.71/13/14.3, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění zákona č. 401/2012 Sb. (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Napadeným rozhodnutím došlo ke změně rozhodnutí, a to tak, že uložená pokuta byla snížena na 310.000,- Kč.

Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 11. 9. 2013. Žaloba proti němu byla původně podána u Okresního soudu v Nymburce dne 11. 11. 2013, který řízení o ní zastavil svým usnesením ze dne 15. 11. 2013, č. j. 5 C 490/2013-14. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 12. 2013. U zdejšího soudu byla žaloba podána dne 27. 12. 2013.

Žalobce v žalobě po stručné rekapitulaci průběhu správního řízení uvedl, že i přes snížení pokuty je pro něj její výše stále likvidační a domnívá se, že žalovaný nevzal dostatečně v úvahu skutečnost, že je v řízení postihován za porušení pracovněprávních předpisů poprvé, a to pouze v případě jedné fyzické osoby. S ohledem na výši pokuty má za to, že tato ohrožuje možnost jeho dalšího podnikání, které mu zaručuje čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V jeho případě se jedná zejména o represivní funkci pokuty, nikoliv preventivní. Z těchto důvodů navrhl snížení sankce uložené napadeným rozhodnutím na částku 155.000,- Kč.

Společně se žalobou žalobce navrhl rovněž „odložení vykonatelnosti“ napadeného rozhodnutí. Tento návrh soud posoudil jako návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, který zamítl svým usnesením ze dne 6. 3. 2014, č. j. 46 A 119/2013-25.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že setrvává na svém rozhodnutí, že se žalobce dopustil uvedeného správního deliktu. Téhož názoru je dle žalovaného rovněž žalobce, když žaloba směřuje toliko do výroku o uložené sankci. Za uvedený správní delikt se podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uloží pokuta až do výše 10.000.000,- Kč, nejméně však ve výši 250.000,- Kč. Při určení výše pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Žalobce nejenže umožnil výkon nelegální práce cizinci bez uzavření základního pracovněprávního vztahu, ale nadto umožnil výkon práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Jednáním žalobce došlo k ohrožení zájmu společnosti na ochraně pracovního trhu, na ochraně před úniky daní z příjmu ze závislé činnosti, odvodů na sociálním a zdravotním pojištění, zájmu vytvářet v tržním prostředí rovné podmínky pro podnikání a konkurenceschopnost, ale také zájmu na ochraně zaměstnanců v pracovněprávních vztazích. Žalovaný vzal za polehčující okolnost, že žalobce je postihován za porušení pracovněprávních předpisů poprvé, a přihlédl, že se správního deliktu dopustil v případě jedné fyzické osoby. Žalovaný při stanovení výše sankce přihlédl k žalobcem tvrzeným majetkovým poměrům. Sankce uložená žalobci nikterak nevybočuje ze zavedené rozhodovací praxe orgánů inspekce práce. Žalovaný setrvává na názoru, že uložená sankce naplňuje jak funkci preventivní, tak funkci represivní. Žalobci byla uložena pokuta v souladu se zákonem a v jeho mezích. Dle žalovaného nelze přistoupit k aplikaci moderačního práva soudem a žalobci uložit pokutu ve výši 155.000,- Kč, neboť právní úprava neumožňuje uložit pokutu nižší než 250.000,- Kč.

V replice žalobce uvedl, že nerozporuje tvrzení žalovaného, že se dopustil správního deliktu. Žalobce kvituje snížení pokuty žalovaným, avšak je názoru, že pokuta ve výši 310.000,- Kč je s ohledem na jeho osobní majetkové poměry závažným zásahem do jeho dalšího podnikání.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti, relevantní z hlediska podané žaloby. Oblastní inspektorát na základě kontroly provedené u žalobce v období od 19. 10. 2012 do 23. 11. 2012, ukončené sepsáním protokolu o výsledku kontroly ze dne 23. 11. 2012, zahájil dne 5. 2. 2013 řízení ve věci správního deliktu žalobce podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Rozhodnutím oblastního inspektorátu ze dne 19. 6. 2013, č. j. 10929/4.71/13/14.3, byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žalobce se podle oblastního inspektorátu uvedeného správního deliktu dopustil tím, že umožnil fyzické osobě, občanu Moldavské republiky, nejméně dne 16. 10. 2012 na pracovišti svého smluvního partnera ve skladu cibule v O. výkon závislé práce bez řádně uzavřeného základního pracovněprávního vztahu, kdy uvedený cizinec vykonával práci třídění a balení cibule, a to navíc v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, které bylo vydáno pro druh práce „dělníci v oblasti výstavby budov“ a pro místo výkonu práce v okrese Chrudim. Za uvedený správní delikt byla žalobci podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč. Za přitěžující okolnost oblastní inspektorát považoval skutečnost, že žalobce umožnil výkon nelegální práce cizímu státnímu příslušníku, se kterým neuzavřel pracovněprávní vztah a navíc mu umožnil výkon práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Žalobci též přitěžuje to, že uváděl nepravdivé informace, aby zakryl skutečný stav věci, kdy výkon závislé činnosti umožnil úmyslně. Majetkové poměry žalobce, který v řízení tvrdil, že má měsíční příjem 10-12.000,- Kč, vlastní ½ domu a 7 let starý osobní automobil VW Passat, oblastní inspektorát zohlednit nemohl, neboť žalobce nedodal daňové přiznání za rok 2012. Žalobcův delikt je velmi významný, což plyne horní hranice pokuty, již zákon stanoví ve výši 10.000.000,- Kč.

Rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 19. 6. 2013 napadl žalobce odvoláním. V něm mimo jiné uvedl, že se jedná o první případ, kdy bylo proti jeho osobě zahájeno správní řízení, a uložená sankce pro něj znamená vážné nebezpečí, protože má pro jeho další podnikání likvidační povahu.

Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí oblastního inspektorátu tak, že snížil pokutu na 310.000,- Kč. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí přistoupil žalovaný ke snížení pokuty s ohledem na zásadu legitimního očekávání, na skutečnost, že žalobce byl postihován za porušení pracovněprávních předpisů poprvé, a skutečnost, že se správního deliktu dopustil v případě jediné fyzické osoby. Žalovaný podle napadeného rozhodnutí ve větší míře přihlédl k tvrzeným poměrům účastníka řízení a žalobci uložil pokutu při spodní hranici zákonného rozpětí. Dle žalovaného výše uložené pokuty naplňuje jak funkci preventivní, tak represivní.

Soud o žalobě rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podána osobou oprávněnou a že jsou splněny i další podmínky řízení, přistoupil k jejímu věcnému projednání. Při tom byl vázán návrhem žalobce, který se nedomáhá zrušení napadeného rozhodnutí, ale pouze snížení trestu (pokuty) uloženého za spáchání správního deliktu, a to na výši 155.000,- Kč.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Podle § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti se nelegální

práci rozumí výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah (bod 1), nebo pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci mimo jiné v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno (bod 2).

Podle § 65 odst. 3 s. ř. s. rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.

Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. upravuje tzv. moderační právo soudu, které v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu soudu umožňuje za zákonem stanovených podmínek snížit správním orgánem uložený trest za správní delikt, nebo od něj úplně upustit. Jedním ze zákonných předpokladů je přitom skutečnost, že takový postup navrhne žalobce v žalobě. Takový návrh lze uplatnit buďto jako petit eventuální (pro případ že by návrh na zrušení napadeného rozhodnutí nebyl úspěšný) nebo jako petit samostatný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004-82). V projednávané věci žalobce navrhl pouze snížení uloženého trestu. Jak ze žaloby, tak z repliky vyplývá, že proti výroku o vině žalobce ničeho nenamítá.

Soud tak nepřezkoumával zákonnost výroků napadeného rozhodnutí, ani řízení, které jeho vydání předcházelo, a zkoumal pouze splnění zákonných podmínek pro uplatnění § 78 odst. 2 s. ř. s. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím, kterým byl uložen trest za správní delikt, zrušení rozhodnutí se žalobce nedomáhal, lze rozhodnout na základě správním orgánem zjištěného skutkového stavu, a žalobce v žalobě snížení trestu navrhl. Zbývá tedy zodpovědět otázku, zdali byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši.

Při této úvaze zdejší soud musel zohlednit skutečnost, že žalobci byla uložena pokuta podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti. Ten ve znění rozhodném pro projednávanou věc stanovil, že za správní delikt se uloží pokuta do 10.000.000,- Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c) a e), nejméně však ve výši 250.000,- Kč. Nálezem ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, vyhlášeným ve Sbírce zákonů dne 20. 10. 2014 (č. 219/2014 Sb.), Ústavní soud zrušil ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, a to ve vztahu ke slovům „nejméně však ve výši 250 000 Kč“. V citovaném nálezu Ústavní soud uvedl, že tato právní úprava „*brání řádné individualizaci konkrétního případu, neboť spodní hranice pokuty je stanovena v takové výši, že omezuje rozhodující správní orgány přihlídnout ke specifickým okolnostem různých případů, jakož i k osobám delikventů a jejich majetkovým poměrům. Do těchto majetkových poměrů může v některých případech zasáhnout se značnou intenzitou, a jde proto o zjevně nepřiměřenou výši spodní hranice pokuty, která dosahuje ústavní dimenze*“. K tomuto nálezu tak musel zdejší soud při rozhodování návrhu žalobce na snížení pokuty přihlížet.

Soud na tomto místě považuje za vhodné připomenout, že teprve až v řízení proti napadenému rozhodnutí je z hlediska české právní úpravy institucionálně zajištěno naplnění práva žalobce podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod

(vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), aby o trestním obvinění proti němu rozhodl nezávislý a nestranný soud zřízený zákonem (srov. např. ESLP: *L. v. Slovensko*, stížnost č. 26138/95, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva z 2. 9. 1998, vztahující se k obdobné právní úpravě ve Slovenské republice). S ohledem na možnost moderace trestu soudem v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu to platí včetně rozhodování o výši sankce. Z judikatury vyplývá, že v případě rozhodování o žalobě proti rozhodnutí, kterým byl uložen trest za správní delikt, se neuplatní § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že „[j]e-li řízení o přestupku, jehož spáchání bylo žalobci kladeno za vinu, považováno za řízení, v němž se rozhoduje o oprávněnosti trestního obvinění, může soud rozhodující ve správním soudnictví při posuzování výše uloženého trestu využít svého moderačního práva a upustit od uloženého trestu za spáchaný přestupek (§ 78 odst. 2 s. ř. s.), s poukazem na použití pozdějšího znění zákona o přestupcích, které je pro žalobce příznivější, než znění účinné v době spáchání přestupku (retroaktivita in mitius, čl. 40 odst. 6 Listiny).“ (právní věta z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2008, č. j. 9 As 7/2008-55). Konkrétně pak přímo v reakci na citovaný nálezn Ústavního soudu uvedl Nejvyšší správní soud, že „důsledky zrušujícího nálezu Ústavního soudu je nutno uplatnit ve všech probíhajících řízeních před orgány veřejné moci bez ohledu na to, v jaké procesní fázi se nacházejí, řízení o kasační stížnosti nevyjímaje“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2014, č. j. 6 Ads 80/2013–41). Ve vztahu k moderačnímu právu soudu vedle toho Nejvyšší správní soud dovodil „povinnost soudu přihlídnout při posuzování zákonnosti napadeného správního rozhodnutí nejen k hmotněprávní úpravě deliktů odpovědnosti, která platila v době rozhodování správního orgánu, nýbrž i k úpravě, platné a účinné v době rozhodování soudu, je-li to pro pachatele příznivější“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008-77).

V kontextu citované judikatury tak musel zdejší soud při rozhodování o návrhu žalobce na snížení trestu vycházet z právního stavu, který nastal po vyhlášení citovaného nálezu Ústavního soudu, byť nastal po vydání napadeného rozhodnutí, a to z toho důvodu, že je pro něj příznivější. Rozhodující tak pro zdejší soud byla neexistence spodní hranice pro uložení pokuty. Mimo účinků citovaného nálezu Ústavního soudu zdejší soud k dalším snahám o legislativní změnu § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti nepřihlížel. Ze zákazu zpětné účinnosti pozdějšího zákona a výjimky z něj spočívající v povinnosti použít zákona pozdějšího, je-li to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod), totiž podle zdejšího soudu vyplývá, že došlo-li od spáchání činu do doby rozhodování o něm k několika změnám zákona, je třeba užít nejmírnějšího z nich. V tomto smyslu nejmírnější právní úpravu představoval § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve znění nálezu Ústavního soudu č. 219/2014 Sb.

Po těchto úvahách zdejší soud dospěl k jednoznačnému závěru, že pokuta, kterou žalovaný uložil žalobci napadeným rozhodnutím, je ve zjevně nepřiměřené výši a jsou tak splněny podmínky pro uplatnění moderačního práva soudu. Soud přitom musí odmítnout názor žalovaného, že moderace trestu není možná (pro úplnost však soud dodává, že vyjádření žalovaného bylo soudu zasláno před rozhodnutím Ústavního soudu). Zdejší soud vyšel z úvahy, že pokuta byla žalobci uložena ve výši 60.000,- Kč nad spodní hranicí stanovenou právní úpravou účinnou v době rozhodování žalovaného. Žalobce přitom s ohledem na své poměry navrhuje snížení pokuty na polovinu (155.000,- Kč), což s ohledem na nulovou

spodní hranici pokuty v důsledku nálezu Ústavního soudu č. 219/2014 Sb. je částka více než dvojnásobně vzdálená od nové spodní hranice a tedy dokonce přesahující původní záměr žalovaného, pokud by se aplikoval v nových legislativních poměrech.

Co je však významnější, zdejší soud se neztotožňuje s východisky aplikovanými žalovaným, resp. oblastním inspektorátem práce při ukládání pokuty. Předně nelze hodnotit jako přítěžující okolnost skutečnost definující samotnou skutkovou podstatu sankcionovaného deliktu či maximální hranici pro ukládání pokuty. Přítěžující či polehčující okolností může být pouze nižší či vyšší intenzita porušení povinnosti ve srovnání s „průměrnou“ intenzitou jednání naplňujícího předmětnou skutkovou podstatu deliktu. Z ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) ve spojení s odst. 1 písm. c) a e) a ustanovením § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti přitom plyne, že sankce ve výši až 10.000.000,- Kč může být uložena za nelegální práci spočívající jak v situacích, kdy vykonávaná práce neodpovídá rozsahu uděleného pracovního povolení zaměstnaného cizince, tak v případech, kdy zaměstnáváný cizinec žádné pracovní povolení nemá nebo kdy dokonce nemá ani povolení k pobytu na území ČR, a konečně též v případech, kdy na fakticky vykonávanou práci není uzavřen pracovněprávní poměr.

Ze správního spisu a výroku napadeného rozhodnutí, popř. rozhodnutí oblastního inspektorátu přitom vyplývá, že žalobce byl potrestán za zaměstnání jediného cizince tříděním a balením cibule po dobu jediného dne (16. 10. 2012), přičemž tento cizinec disponoval pracovním povolením (a tedy logicky i povolením k pobytu), avšak pro jiný druh práce a jiný region, s cizincem nebyl uzavřen pracovně právní vztah a žalobce původně v řízení popíral, že by měl jakéhokoliv zaměstnance. Trestané jednání žalobce představuje jednání výrazně méně závažné, neboť stejné sankční ustanovení se vztahuje i na případy rozsáhlého zaměstnávání cizinců (včetně nelegálně pobývajících) co do jejich počtu i délky odpracované doby, a to třeba i odvětví, v nichž může být významněji dotčen trh práce či konkurence podniků. Polehčující okolnosti jsou velmi početné a významné: jde o první potrestání žalobce, jedná se o zaměstnání jediného nelegálního zaměstnance, a to (zde je soud vázán výrokem o vině bez ohledu na obsah správního spisu) po dobu jediného dne, skutečnost, že cizinec disponoval pracovním povolením, byť ne odpovídajícím vykonávané práci, výkon zemědělských prací, pro něž je charakteristický nedostatek pracovních sil a nezájem občanů ČR o takové pracovní pozice. Jsou zde ovšem i okolnosti přítěžující – současné naplnění dvou skutkových podstat správního deliktu tím, že s cizincem pracujícím mimo rámec uděleného pracovního povolení žalobce ani neuzavřel pracovněprávní vztah a okolnost, že žalobce původně popíral, že by jakéhokoliv cizince zaměstnával. Jednočinný souběh dvou deliktů a zvolený způsob procesní obhajoby však nemohou vyvážit velmi významné polehčující okolnosti na straně žalobce, které (zejména co do počtu nelegálních zaměstnanců a sankcionované délky vykonávané práce) předurčují jen minimální škodlivost sankcionovaného jednání. Tak jak byl skutek vymezen výrokem rozhodnutí oblastního inspektorátu, lze konstatovat, že jeho dopad je pouze individuální a ani dopad v podobě daňových a dalších úniků spojených s jedním dnem nelegální práce je nevýznamný. Potrestání žalobce se tudíž skutečně může pohybovat v tomto prvním případě v blízkosti samé dolní hranice sankčního rozpětí, v případě rozhodování soudu nulové. Soud by v tomto případě považoval za odpovídající uložení sankce na úrovni cca jedné setiny sankčního rozpětí, což představuje částku 100.000,- Kč (v době rozhodování žalovaného by šlo o částku 347.500,- Kč).

Soud je přitom při rozhodování o moderaci trestu za správní delikt vázán návrhem žalobce v tom smyslu, že trest nelze snížit o více, než navrhuje sám žalobce, což vyplývá

z klasické procesní zásady *iudex ne eat ultra petita partium* (ať soudce nejde za návrhy stran). Nadto lze tento závěr dovodit rovněž z principů, na kterých je založen samotný soudní řád správní. Pokud totiž soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům (§ 2 s. ř. s.) a žalobce se domáhá snížení trestu za správní delikt na určitou hranici, implicitně z toho vyplývá závěr, že trest do této hranice nepovažuje za zásah do svých subjektivních práv. Stejně jako žalobce nepožadoval zrušení napadeného rozhodnutí jako takového, neboť nenamítal ničeho proti výroku o vině, nepožaduje ani trest nižší než ve výši navrhané. Ostatně lze tento závěr dovodit rovněž z dispoziční zásady, kterou je ovládáno také řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Je to právě žalobce, který jako pán sporu určuje rozsah přezkumu rozhodnutí správního orgánu, respektive rozsah projednání jeho věci (jako tomu je v případě žalobce, který se přezkumu napadeného rozhodnutí ani nedomáhá). Uplatnění zásady *iudex ne eat ultra petita partium* při uplatnění moderačního práva soudu lze dovodit rovněž z § 153 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, který soud může přiměřeně použít rovněž v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Navrhl-li proto žalobce snížení pokuty na výši 155.000,- Kč, nemohl soud snížit trest pod tuto hranici a otázkou eventuální výše „konečného“ trestu pod touto hranicí se proto ani nezabýval. Zároveň však právě ve vztahu k této výši posuzoval přiměřenost původně uloženého trestu s ohledem na původní právní úpravu a právní úpravu rozhodnou pro rozhodování soudu.

Z výše uvedených důvodů proto soud rozhodl tak, že pokutu uloženou napadeným rozhodnutím snížil na žalobcem navrhovanou výši 155.000,- Kč.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl naproti tomu plně úspěšný, neboť soud snížil trest na jím požadovanou výši. Náleží mu proto náhrada nákladů řízení ve výši 10.800,- Kč. Tuto částku tvoří dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a žaloba podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb.], dále dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a soudní poplatek ve výši 4.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. září 2015

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová